

σθεις ἐκ τῆς ἀποτυχίας του, ὑπερέβη νῦν πᾶν ὄριον εὐγενείας καὶ ἐθιμοταξίας, καὶ ἀνέκραξε,

— Λοιπὸν, σὰς διακηρύττω ὅτι ἡμεῖς, ὅτινες εἴμεθα ἡναγασμένοι νὰ καλῶμεν ἑαυτοὺς συναδέλφους ἀνθρώπου τοσοῦτον ταπεινῆς οἰκογενείας, αἰσχυρόμεθα διὰ σέ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς σου! Πῶς σοὶ ἀρέσκει τοῦτο; Ἀκόμη θὰ τολμήσης νὰ μᾶς ἐγκωμιάσῃς τὸν ὑφάντην καὶ τὴν γυναῖκά του;»

— Θὰ τολμῶ καὶ σήμερον καὶ αὔριον καὶ καθ' ὅλον μου τὸν βίον, κύριε κόρη,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, μὲ στεντορείαν τὴν φωνήν. «Μέχρι τοῦ θανάτου μου θὰ τιμῶ παντοιοτρόπως τοὺς γονεῖς με· διότι τὸ θεωρῶς τὴν μεγίστην ἀγνωμοσύνην καὶ δειλίαν νὰ ἐντρέπεται τις διὰ τὴν πενίαν τῶν γονέων του. Εἰς ποῖον ὀφείλω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἦμαι συνάδελφός σας; Κυρίως εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτινες μὲ ἐδίδαξαν νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου ἐν τῇ μω· καὶ πιστῶς.

Ὅχι, οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν νὰ ἐντρέπωμαι δι' αὐτοὺς! θὰ τοὺς ἀναγνωρίζω σεμνυνόμενος ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου!»

Εἶδε ταγματάρχᾳ Βράουν!

ἀνέκραξε φωνὴ τις ὅπισθεν τοῦ Γεωργίου, ἥτις ἤλέκτρι-σεν ὅλους τοὺς παρόντας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ παρεμέρι-σαν· πάντων δὲ τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν λαλή-σαντα καὶ πάντες ὑποκλινῶς τὸν ὑπεδέχθησαν. Ἦτο ὁ γέρον πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Δεσσαυίας, ὅστις μόλις εἶχε φθάσει μετὰ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέδελ καὶ ἄλλων

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΒΟΥΡΟΙ.

(Μῦθος Ἰνδικός.)

Μίαν ἡμέραν μία ἀλεπού ἐκάθισεν εἰς μίαν πέτραν κοντὰ εἰς ἓνα ποτάμι καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατά. Οἱ κάβουροι ἐβγήκαν ἀπὸ τὰς τρύπας των ἓνα γύρο καὶ τὴν ἐπλησίασαν — «Διατί, κυρά ἀλεπού κλαίεις ἔτσι;» τὴν ἐρώτησαν. «Ἀλοῖμονον,» εἶπεν ἡ ἀλεπού «μὲ ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι μου οἱ συγγενεῖς μου καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ κατοικήσω!» «Καὶ διὰ τί σ' ἐβγαλαν ἔξω;»

ἐρώτησαν οἱ κάβουροι «Διότι» εἶπεν ἡ ἀλεπού σχεδὸν πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, «εἶπαν αὐτοὶ ὅτι θὰ ἔβγουν ἀπόψε νὰ κυνηγήσουν καθούρους, καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα, ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ τοὺς σκοτώσῃ κανεὶς τοὺς καυμένους, ποῦ εἶναι τόσο νόστιμα ζῶα.» «Καὶ λοιπὸν ποῦ θὰ πάγῃς τώρα;» — «Ὅπου εὖρω δουλειά,» ἀπεκρίθη ἡ ἀλεπού «εἰς τοὺς συγγενεῖς μου ὅμως ποτὲ δὲν γυρίζω, οὔτε νὰ τοὺς ἴδω ποτε θέλω πλέον.»

Τότε οἱ κάβουροι ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν δι' αὐτὸν διὰ τὸ χατηρί των εἶχε διωχθῆ ἡ ἀλεπού ἀπὸ τὸ σπίτι της, θὰ ἔκαμαν καλὰ νὰ τὴν πάρουν πλησίον των διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίζῃ. Ὅταν τὸ ἐπρότειναν εἰς τὴν ἀλεπού, αὐτὴ ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ ἔτσι ἐπέρασαν ὅλην τὴν ἡμέραν καλὰ, μὲ διασκεδάσεις καὶ ἀστεῖα. Τὸ βράδυ ἐβγή-κεν ἡ σελήνη ὁλοστρόγγυ-λος. «Ἐκάματέ ποτε περί-πατον μὲ τὴν πανσέληνον;» ἐρώτησεν ἡ ἀλεπού. — «Ὅχι, ποτέ» ἀπεκρίθησαν οἱ κάβου-ροι. «Ἐρχεσθε λοιπὸν τώ-ρα;» «Εὐχαρίστως» ἀπεκρί-θησαν οἱ κάβουροι. Ἐτσι λοι-πὸν ἐξεκίνησαν ὅλοι κατόπιν τῆς ἀλεπούς, ἡ ὁποία ἔλεγε καθ' ὁδὸν τόσα ἀστεῖα, ὥστε ἔσκαζαν ἀπὸ τὰ γέλια. Περι-πατοῦν, περιπατοῦν καὶ τέ-λος φθάνουν εἰς ἓνα δάσος· ἐκεῖ σταματᾷ ἡ ἀλεπού καὶ βγάζει μία χαμηλὴ φωνή — ἀμέσως δὲ ὁρμοῦν ἀπὸ μέ-σα ἀπὸ τὸ δάσος καμμία

Ἐρχεσθε νὰ κάμωμεν περίπατον;

δεκαριά ἀλεπούδες, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ πιάνουν καὶ νὰ τρώγουν τοὺς καθούρους. Ὅταν πλέον δὲν εἶχε μείνει κανένας αἱ ἀλεπούδες εἶπαν εἰς τὴν σύντροφόν των — «Τί πονηρά ὁποῦ εἶσαι!» «Ναί» ἀπεκρίθη αὐτὴ — «Εἶναι πολλοὶ βαθμοὶ πονηρίας.»

ΚΙΝΕΖΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Σκέπτου περὶ τῶν ἰδίων σου σφαλμάτων τὸ πρῶ-τον μέρος τῆς νυκτός (δηλ. ἐνὸςφ εἰσαι ἐξυπνος) περὶ δὲ τῶν σφαλμάτων τῶν ἄλλων τὸ δεύτερον μέρος τῆς νυκτός (δηλ. ἀφοῦ σὲ ἀπῆρξ ὁ ὕπνος.)

— Ἄν θέλῃς τὸ καλὸν τῶν τέκνων σου, ἀφινέ τα νὰ πεινοῦν καὶ νὰ κρυώνουν τὰ τρία δέκατα τοῦ καιροῦ.